

I Will Utter Dark Sayings Of Old
Interview ved Astrid la Cour. 2008

Hvordan forholder du dig til søen som udstillingsrum?

Generelt som udstillingsrum betragtet er den jo et problem. Der er selvfølgelig et stort traditionsrum for klassisk plastik som vandkunst. Men vel fra et ellerandetsted i modernismen er det jo et felt som bliver udvisket sammen med så mange andre dekorative placeringer af billedkunst. Vandkunst og springvand har i dag en slags billedkunstnerisk lavstatus. Vandkunstens meget direkte servicering af rekreation, underholdning og repræsentation falder temligt skævt i forhold til billedkunstens kritiske selvforståelse. Og på den måde rammer problematikken

jo lige ned i et hårdt skisma mellem billedkunst og offentlighed. Men personligt har jeg det normalt fint med den slags, og jeg bruger tit og gerne lavstatus-elementer som afsæt for mit arbejde (fx Anders And blade, gulvtæpper eller papkasser). Så som udstillingsrum tænker jeg nok søen som tættere på søerne i Bonbon-land end på Geffionspringvandet.

- Hvordan forholder du dig til vandet som element?

Nu er sådan at jeg for det første ikke kan svømme. Og for det andet så er en af mine absolutte favorit film "Don't Look Now" af Nicholas Roeg. Det er en film som handler om en fatal forbindelse mellem vand, blindhed og død. Nicholas Roeg kommer i "Dont Look Now" blandt andet rundt om et spørgsmål som lyder sådan her "hvordan kan jorden være rund hvis en frossen brønd er flad". Filmen finder svaret i en fiktiv bog som hedder "Beyond the Fragile Geometry of Space".

Egentligt er det faktisk sådan at jeg nogen gange kan blive bange for vandpytter. Ikke fordi jeg tror jeg skal drukne i dem, men mere for deres diskrete ikke-hed, bare som snavsede/sorte/spejlende/henkastede/amorfe ansamlinger. Det minder mig om al den ødelæggelse som stille og roligt konstant flyder ind i verden. Vand, hvis det ikke er noget jeg drikker, minder mig nok om hvor skrøbelige vores kulturelle konstruktioner er.

- Hvordan forholder du dig til stedets historiske identitet (Møstings hus, der ligger ved en af indgangene til Frederiksberg have, er flyttet fra dets oprindelige placering, Andedammen er kunstigt lavet.)

Der er naturligvis en lang række objektive problematikker i forholdet mellem sted, historie og konstruktion som er påfaldende kulturkonservative, men det er vel meget naturligt på Frederiksberg. Jeg har jo nok valgt at tage situationen som en samlet pakke.

Hvis man leder med på hele det lidt asociale og romantiske setup, og kigger på Møstings hus sammen med dets spejling ned i søen, og måske samtidig tænker på at huset en gang før er pakket sammen og flyttet, så står man med en sær genfærdsagtig kobling mellem fiktion og konstruktion. Poes "Fall of The House of Usher" ligger lige rundt om hjørnet.

Jeg var ikke oprindeligt klar over at søen var kunstigt anlagt. Min første tanke var at den var et slags gadekær, som var blevet kultiveret ind den klassiske romantiske havetradition. En tradition som er fuldt udfoldet i Frederiksberg have lige bag ved. Da jeg skulle kigge på søen første gang i denne sammenhæng var søen netop blevet rensset, og til min store glæde gik det op for mig at søen ikke var en sø men et kunstigt betonbassin. Bassinets bund er bygget op af store betonplader. Det rykker jo på en gang diskursen ud af naturen og ud af den romantiske havetradition, og ind i et konstruktivt pragmatisk rum, som for mig er et langt bedre billedkunstnerisk afsæt. Når vandet er rensset punkterer søen sig selv som repræsentativ kulisse. Og så er jeg jo pludselig på hjemmebane, for mit eget arbejde kan jeg, i hvert fald selv, se som en lang række lokale punkteringer af rum og betydninger.

Med Betongriddet i bassinet, som jo næsten bliver til en slags topografisk tegning, bliver søen måske et slags kulturelt hul eller en dobbeltspejling, som måske giver mig mulighed for sammen med Nicholas Roegs at spørge asocialt til forholdet mellem vand, blindhed og vision.